

készséggel elismerjük, hogy a nagykárolyi hőstől ez s rendkívüli bátor nyilatkozat s már most csak szociálista fegyvertársain a sor, hogy mielőbb szaván fogják, illetve hősi elhatározásának kibuvó nélküli, szabatos kifejezésére bírják.

Már le is szűrhetjük a tanuságot. Mert láthatjuk, hogy érvek híján azok, akiknek elevenébe vág a miniszterelnök politikájának sikere s indulatát ingerli ennek a sikernek minden újabb megpecsételése, fanyar gyanúsítgatással próbálják kielégíteni a maguk boszuvágyát. Azzal vádolják, hogy a békének barátja volt s mégis az „erőszak” politikáját hozta. Félrevezetésről, hitegetésről, sőt, uram istenem, az ellenzék „becsapásáról” beszélnek.

Hát, igenis, a miniszterelnök, úgy mint a munkapárt minden tagja, a békét kívánta, a békét kereste. A békéért türek egy éven át mndent. Obstrukciót, technikát, vitarendezőbizottsági diktatúrát s minden egyebet. A miniszterelnök is, mint elvbarátai és pártjának tagjai, hiva volt a békés megoldásnak, de ellensége az obstrukciónak. A békének csak az ellenzék volt az ellensége.

## Szeged város betétje a Gazdasági Iparbanknál.

(Saját tudósítónktól.) A városnak tudvalevőleg 325 ezer korona betétje volt elhelyezve, a válságba jutott szegedi Gazdasági és Iparbanknál. Mikor a bank igazgatója Fényes Marcel megszökött és a bank dolga nyílvánosságra jutott, erős támadás érte a város tanácsát, mivel a pénznek biztosításáról nem gondoskodott előre, noha épen a pénzügyi tanácsos, igazgatósági tag is volt a banknál. Hogy a támadásnak volt-e alapja vagy se, erről már felesleges vitatkozni, tény az, hogy a tanács mindent elkövetett az irányban, hogy a város pénze hiánytalanul megtérüljön. A banknál a város pénzét azonnal felmondták, azonban a szabályok szerint ily nagy összegű betétet csak három hónap múlva a felmondástól számítva, köteles az intézet kifizetni.

A Gazdasági és Iparbank vezetősége és érdekeltsége a válságos helyzetben mindent elkövetett, hogy a pénzintézetet a csődtől megmentse és reális alapon helyreállítsa a bankot, lehetőleg úgy, hogy a betétesek ne károsuljanak. A vezetőségnek e nemes intencióját siker koronázta. A bank új agilis igazgatója azonnal megkezdte a tárgyalásokat az érdekeltekkel, a bank igazgatója pedig a közgyűlésen kimondotta, hogy új részvények kibocsájtásával a bank megtépázott alaptőkéjét, újból a rendes összegre egészíti ki.

Közben, néhány nap előtt, lejárt a város pénzének felmondási határideje. A napokban tehát a banknak vissza kellett volna fizetni 325 ezer koronát a városnak. Annnyira azonban még nem erősödött meg ez a teljesen újjászervezett intézet, hogy egyszerre ekkora tőkét elvonhasson a forgalomból. Mivel a városnak teljes kártalanítását mégis szem előtt tartja, most az intézet vezetősége beadványt intézett a város tanácsához, amelyben egyezséget ajánl fel. Eszerint a beadvány szerint arra kéri a város tanácsát, hogy jegyezzen a város 150 ezer korona áru elsőbbségi részvényt, a még fennmaradó 175 ezer

koronát pedig egyenlő havi részletekben fogja törleszteni az intézet.

A tanács mai ülésén foglalkozott ezzel az ügygel. Ámde ebben a nagyfontosságú ügyben határozni még nem tudott, mivel a bank beadványa részletesen nem tárgyalja a visszatérítés módozatait. A város tanácsa először is arról akar tájékozódni, hogy mily összegekben volna hajlandó a bank a havi törlesztést teljesíteni; továbbá azt is megfontolandónak tartja, hogy 150 ezer korona részvényt jegyezzen-e. Az érdemleges tárgyalást a napokban már megkezdí a város a bank igazgatóságával.

## Egy nap Nagyváradon.

— A szegedi footbalsport. —

(Kiküldött tudósítónktól.) A szegedi footbalsport vasárnap délután ünnepet ült Nagyváradon. A *Bihari Vivó Klub* díjmérkőzésén olyan fényesen szerepelt a SzAK., amely — értékében is fölülmulja a szegedi győzelmét. A díjmérkőzésen amelyre a Szegedi Atlétikai Klub, az Aradi Atlétikai Klub, a Nagyvárad Atlétikai Klub és a Szolnoki Máv. kaptak meghívást, a szegedi fiuk Délmagyarország többszörös bajnokságát, az A. A. Kl.-bal kerültek össze és azt kemény küzdelem után 2:1 arányban legyőzték.

Ennek a győzelemnek az értékét az a sok külsőség, amikkel a díjmérkőzést teleaggatták. Nem pusztá barátságos meccs volt Nagyváradon, amilyent szászámra rendeznek a vidéken, hanem társadalmi ünnep. Amint, hogy díjmérkőzést nem is lehet másképen elképzelni, mint a társadalom bevonásával.

A négy csapatnak két díjat tűzött ki a rendező egyesület. Az első díj egy értékes ezüstlabda, Baich Péter báró tiszteletdíja, a második pedig egy finom művi óra, Stummer Károly báró tiszteletdíja. A díjmérkőzés kiírása szerint a csapatok sorsolás utján kerülnek össze. Vasárnap délután két-két csapat mérkőzött, amelynek győztesei a jövő vasárnap döntő mérkőzést játszanak az ezüst labdáért. A döntő mérkőzésen a SzAK. és a Nagyvárad Atlétikai Klub kerülnek össze. A N.A.Kl. ugyanis 3:1 arányban legyőzte ellenfelét, a Szolnoki Máv.-ot.

Az ezüst labdáért való küzdelem sorsa már nem lehet kétséges a SzAK.-ra. Legveszélyesebb ellenfelét szerencsésen legyőzte, a nagyvárad csapat pedig meg sem közelíti a SzAK. klasszisát.

Az ezüst labda három-négy gólkülönbséggel a Szegedi Atlétikai Klub birtokába jut!

\*

Szombaton éjjel három óra husz perckor a Rókus-allomáson sipolt a vonatvezető, a vonatunk megindult Nagyvárad felé. Tizenhárman képviseltük a szegedi csapat kíséreit. A footbalisták már szombaton délután Nagyváradra utaztak Plichta Béia igazgatóval, hogy vasárnap kipihenten álljanak ki a küzdelemre. Egyenlő vagy megközelítő klasszisu ellenfelek között ugyanis azon fordul meg a mérkőzés sorsa, hogy melyik csapat van jobban diszponálva. Nagyváradig hét óra hosszáig tart az út, amely után pedig képtelenség izgalmas meccset lejátszani. A footbalisták szombaton este már Váradra érkeztek és a vacsora után nyomban fölmentek a szobáikba. Hiába, ez a sportfegyelem. Mérkőzés előtt a rendestől elütő életet éinek a játékosok. Dresszirozzák magukat a meccsel. Játék előtt való napon a legélénkebb temperamentumnak is be kell takarózni az ágyában már este tíz órakor. Ez sportszabály, melyhez már teljesen hozzáidomultak a footbalisták.

Az éjszakai vonattal a játékosok közül csak Jopi, a centerhalt utazott velünk, aki lemaradt

a délutáni vonatról. Érdekes, hogy a vonat indulásáig két fáradhatatlan sportbarát őrizte a Jopit, hogy valahogyan el ne aludjék vagy más baja ne essék.

Amikor Hódmezővásárhely felé közeledtünk, valaki elkiáltotta magát a szakaszban:

— Jaj!

Erre a fájdalmas fölkiáltásra valamennyien fölriadtunk. Az éjszakai csönd megzavarója kétségbeesetten panaszkolta, hogy — hogy tizenhárman vagyunk a szakaszban. Nagy álmélkodásunkra kétszer is megolvastott bennünket.

Mindegyikünk kijelentette, hogy a babonának még csak az árnyéka sem közelítheti meg, de azért valamennyiünk élszomorkodva mondta:

— Rossz kabala!

A meccsre gondoltunk. A Sz. A. K.-ot hagyományos balszerencse üldözi, a tizenhármas szám fölfedezése tehát nem valami kellemesen érintett bennünket. Végre aztán Jopi megoldotta a problémát:

— Én játékos vagyok, nem tartozom a társaságba.

A éjszakai csendháborító erre föllélegzett.

— Most már nyugodtan tovább aludhatunk — mondta és álomra, illetőleg a bőrpárnára hajította a fejét.

\*

Az unalmas utazást néhány derűs epizód élénkítette. Velünk utazott egy lelkes és kövér sportbarát, aki alakjával könnyen tévedésbe ejtheti az embert. A súlyemelő ugyanis súlyemelőnek, a birkozó birkozóknak, a footbalista pedig — hátvédnek nézheti.

E rövid konferenc után következik a történet:

Békéscsabán az aradi játékosok átszálltak a vonatunkra. A sportbarátság nevében Jopi üdvözölte őket. Az aradiak válaszképen természetesen a Sz. A. K. csapat összeállítása iránt érdeklődtek. Jopi nagy önbizalommal beszélt a csapatról.

— Milyen a csatársor? — kérdezte az egyik aradi játékos.

— Nagyszerű! — felelte a centernalt.

— Hát a védelem?

— Kolosszális?

Az aradi arcokon elfutott a pir. Biztos győzelem reményében indultak a küzdelembe — és már Békéscsabán megakadtak. Pedig onnan még jó háromóra Nagyvárad.

A vonat elindult, az egyik aradi játékos vizitelt a szakaszunkban. Körülnézett, az egyik sarokban megpillantotta a történet főszereplőjét, a lelkest, a kövéret, aki a vizit idején jóízűt aludt. Az aradi fiu hirtelen ránézett és egy kissé megrémülve mondta:

— Ez az egyik hátvéd?

A társaság egyik tagja a legnagyobb nyugalommal válaszolta:

— Igen.

A Jopi pedig tovább folytatta az ugratást:

— De csak tartalék!

— Szépen tartalék — vágott közbe az aradi. Hát akkor hogy nézne ki a rendes hátvéd, na ez tartalék!

A mi emberünk alvás előtt fölhumta a nadragját, úgy, hogy a bokája kilátszott. Az aradi fiu pedig ránézett erre a bokára és mondta:

— Micsoda lábizmok! . . .

És visszament az aradi játékosok kupéjába. A következő pillanatban természetesen harsány kacagás keletkezett a szakaszunkban.

— Pompásan sikerült a fölhumzás, megfőztük a fiut! — jegyezte meg a Jopi.

A lelkes és kövér pedig, aki igen jó fiu és magánkivatalnok, tovább aludt.

\*

Vasárnap délelőtt kilenc óra negyven perckor futott be a vonat a nagyvárad állomásra. Az állomáson a nagyvárad sportegyesületek vezetősége és a szegedi csapat várt bennünket. Kellemes meglepetést keltett, Niesner Aladár városi mérnök megjele-